

LA CONVERSIÓ DELS FILLS DE DÉU

D'aquí a poc estarem en temps de Quaresma: època de penitència, de purificació, de conversió. Un temps on volem obrir les portes del cor a la gràcia divina per actuar amb la responsabilitat dels fills de Déu, i que aquestes setmanes no siguin com quan plou relliscant damunt pedra, sinó més bé que sigui aigua que va on la terra se la beu i fa saó.

En la vida cristiana es pot esbrinar una primera conversió, la d'aquell dia de la història íntima en què hom va advertir el que significava ésser cristià. I després un enfilall de successives conversions, en el sentit dels canvis que una persona vol fer, per passar de les superficialitats als compromisos coherents.

Les conversions impliquen un examen personal a fons, demanant ajuda al Senyor, per conèixer-lo millor a ell, Jesús; i també, un examen en què jo mateix -personalmentme pugui reconèixer amb més profunditat. Apropar-se una mica més a Déu vol dir estar disposat a un altra nova conversió, a una nova rectificació, a descobrir els nostres punts de supèrbia, fixar-nos en les limitacions personals, i descobrir els racons interiors on perdem els temps amb pensaments que no lliguen amb la identificació cristiana.

La millor manera de començar la Quaresma, és renovar la fe, l'esperança i la caritat. Aquesta és la font de l'esperit de penitència, del desig de purificació. En l'actual any jubilar l'esperança de la glorificació, accentua la nostra fe i estimula la nostra caritat. Les tres virtuts teològals, virtuts divines, ens fan semblants a Déu, i provoquen el moviment de la vida interior.

La decisió de canviar es materialitza en el sagrament de la Penitència: tornar a la casa del Pare, per medi del sagrament del perdó, on en confessar els nostres pecats, ens revestim de la gràcia de Crist-Jesús.

Les pròximes setmanes posarem interès en acomplir els dejunis i abstinències que l'Església ha determinat; i, amb generositat personal, hi afegirem altres mortificacions dels sentits, ajudes als necessitats, i actes de pietat. Jesús passa devora i espera de cadascú una gran mudança.

La successió de les conversions no han de ser motiu de tristesa, sinó més bé d'alegria, ja que Déu es sempre un Pare amorós: allò seu és nostre, i allò nostre és seu. Nosaltres, per l'acció de l'Esperit Sant, ens volem identificar amb Jesús, Fill etern del Pare, i aquesta identificació comporta assumir també la filiació divina. La conversió a Déu ha de ser com el tracte d'un fill amb son pare, en un ambient familiar, cordial.

La consciència filial és consciència fraternal, que implica participar en la missió redemptora de Crist, la salvació de les ànimes: el compromís d'anar fent per a ajuntar allò que s'ha trencat, salvar allò que s'està perdent.

La devoció a Maria, Mare de la gràcia divina, ens ajudarà a triar quines coses hem de cremar i les cremarem; quines coses s'han d'arrabassar i les arrabassarem; i quines coses s'han d'entregar i les entregarem.